

Георги Даневъ

Евреинътъ Ашеровъ

Къмъ югъ!

Четирма следъ четирма, върволица, на която ни началото, нито края се виждаше, мъкнѣхме се по разровено бѣло шосе.

Слънцето бѣ застанало високо въ западъ и мѣташе по насъ блѣсъкъ по-жестокъ и отъ огъня на ковачъ. Мразѣше ни сѣкашъ.

Канчета, лопати, кирки и пушки хлопаха по гърбоветъ. Търѣха се подпухнали въ царвулитъ крака, повдигаха мъгла отъ лекъ, горещъ прахъ.

И колко ни се пиеше вода!

А все вървѣхме.

Въ въздуха надъ жълтото поле нѣщо трѣпкаше, скърцаше нѣкакъвъ металъ сухо, скучно до боль.

— Имате ли малко вода? — попита тихо тънакъ гласъ до менъ.

Морно обърнахъ глава. Ашеровъ. Поручикътъ отъ диветата рота. Бледенъ, съ разкопчана куртка, съ бѣла носна кърпичка подъ фуражката и въ широки, сѣвсемъ опрашени ботуши.

— Вода нѣмамъ, за голѣмо съжаление, но скоро трѣбва да стигнемъ чешма.

Той въздѣхна. Стори ми се, че дѣхътъ му бѣше топълъ и че мерише на сурово, гърчаво месо.

А въ лѣво отъ насъ, всрѣдъ отдавна пожнати и неразорани нивя засвири полковата музика, неправилно, безсочно: „Че ще дойде нѣкога, време славно за борба..“

Притичаха коне. Щабътъ на полка.

— Бодро! — прегракнало закреще командирътъ. — Лѣви! Лѣви!.. Какво си се прегърбилъ, като баба... Ти бѣ!.. Ти, ти! Маршъ напредъ! Лѣви!

Изостаналъ единъ опъна вратъ, размърда раницата си, а жилитъ му по слѣпитъ му очи се издуха, забърза, замжчи се да стигне своитъ.

— Лѣви! Лѣви!

Конетъ запрепускаха напредъ.

„Тамъ на бойното, полеее, поле, поле...“